

Komentarz do prac

Migotanie przedsionków jest najpopularniejszą, obok pobudzeń dodatkowych, postacią zaburzeń rytmu serca. Jego częstość występowania szacuje się na 1-2% ogólnej populacji i zwiększa się ona zdecydowanie wraz z wiekiem, osiągając wartość 5-15% w grupie osób powyżej 80. roku życia. Ocenia się, że arytmia ta występuje u ok. 6 mln mieszkańców kontynentu europejskiego. W ostatnich dekadach jej częstość występowania wyraźnie wzrasta. Wynika to z wielkiego postępu, jaki dokonuje się w medycynie i także w kardiologii, a tym samym szybkiego starzenia się europejskiej populacji. Ze względu na znaczne wydłużenie się średniej życia, zachorowalność na migotanie przedsionków prawdopodobnie podwoi się w ciągu nadchodzących 50 lat.

Wbrew pozorom nie jest to arytmia łagodna i bez znaczenia. Jak wynika z szeroko prowadzonych metaanaliz, migotanie przedsionków zwiększa dwukrotnie ryzyko zgonu, a pięciokrotnie wystąpienie udaru mózgu. Wpływa ponadto istotnie na częstość występowania niewydolności serca (zależność dwukierunkowa) oraz w związku z tym ilość hospitalizacji, a także istotnie obniża jakość życia pacjentów. Odpowiednie leczenie chorych dotkniętych arytmią wyraźnie zmniejsza ryzyko powikłań z nią związanych, zwłaszcza tych najgroźniejszych zakrzepowo-zatorowych, oraz znacznie poprawia jakość ich życia.

W niniejszym cyklu prac przedstawiliśmy kompleksowo najważniejsze zagadnienia związane z etiopatogenezą, patofizjologią, diagnostyką i leczeniem migotania przedsionków. Uwzględnione zostały najnowsze zalecenia Europejskiego i Polskiego Towarzystwa Kardiologicznego dotyczące postępowania i terapii, także między innymi u kobiet w ciąży. Omawiając leczenie arytmii, uwzględniliśmy zarówno metody farmakologiczne, jak i zabiegowe – izolację żył płucnych. W zależności od celu terapii szeroko przedstawiono aktualnie stosowane leki antyarytmiczne obniżające częstość występowania migotania przedsionków oraz leki przeciwzakrzepowe zmniejszające ryzyko groźnych powikłań zatorowych. Dużo miejsca poświęcono także niezwykle ważnym aspektom dobrostanu psychicznego i szeroko pojętym metodom poprawy jakości życia tych chorych.

Prof. dr hab. med. Andrzej Wysokiński